

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΠΑΠΙΣΣΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

Τι λένε οι σοβαροί ιστορικοί και τι λέει ο θρύλος. Η τρύπια πελιδνός και η ιστορία της. Οι θρησκευτικοί πόλεμοι καθ'ολικών και διαμαρτυρημένων. Ο θρύλος περί του θηλικού Πατριάρχη. Όπου αποδεικνύεται ότι η Πάπισσα Ιωάννα δεν ύπηρεζε ποτέ. Ο Παπας Ιωάννης και η ακεκλασίας του. Το μίος των διαμαρτυρημένων. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'.

Στό προηγούμενο άρθρο μας χωροετήσαμε την ιστορία της «Πάπισσης Ιωάννας» ως ένα παραμύθι. Όλοι οι σοβαροί Έθνοισται ιστορικοί σήμερα παραδέχονται ως δημόσιογμα καθοδούλων τό παρωμίδι της γυναίκας αυτής, ή οποία άνέθηκε δίδην στον Παπικό θρόνο. Καί αυτός ακόμα ο Ροίδης στό ξένο κ' ενζήμιστο στην ανάγκησι βιβλίο του, δέν κατορθώσε νά δώσει κανένα σοβαρό στοιχειό πού ν' αποδεικνύη τό παραμύθι ήνος αληθείας στη μυθιστορηματική αυτή διελογογραφία. 'Αλλ' ως έβδομηε τόμα στις λεπτομέρειες.

Έν πρώτοις, διάφοροι μυθολογοί δέν συμφωνούν ούτε στό όνομα, ούτε στην καταγωγή της Πάπισσης. Έβδομηε ότι άλλοι την κάνουν 'Ιουδία άπ' τη Δαλματία κ' άλλοι τη θέλουν Γερμανίδα. Ο Χαγιάς, στην «Ιστορία της Γαλλίας» πού τυποήθηκε τό 1577, λέει πός ή 'Ιωάννα, πριν γίνει Πάπισσα, όνομαζόταν Γιλβέρθη, πός ήταν «καλοήγησης» στη μονή του Φουδλνν και πός είχε φίλο τον ήρωαίνο της μονής.

Έξείνο όμως πού φανερόναι: φεύτικο τό μύθο είνε κυρίως τό γεγονός, ότι γιά πρώτη φορά ο θρύλος αυτός κυκλοφόρησε τό 1267, δηλαδή ύστερα από δύο περίπου αιώνες μετά την έποχή πού έλαβε δίδην ζωής τό γεγονός. Άπό την έπίσημη δέ ιστορία του Βατικανού μαθαίνουμε, ότι κατά την έποχή πού τυποήθηκαν οι φειτοπύροισι της 'Ιωάννα στον Παπικό θρόνο, υπήρχε άλλος πραγματικός Πάπας: .....Αρσενάος. Έπειτα φαίνεται άληθινά παράξενο πός δέν σώζεται στα Αρχεία του Βατικανού κανένα έγγραφο πού δίδην Πάπα 'Ιωάννου Η'. Στους δεκαετείς μήνες πού έμεινε στην έξουσία, δέν συνέταξε ποτέ ούτε ένα έγγραφο, ούτε μία διαταγή; Είνε δυνατόν αυτό;

Μπορεί βέβαια ν' άντιπαινή κανείς, ότι ίσως οι μεταγενέστεροι Πάπα νά έξαράσαναν τά έγγραφα αυτά. Υπόχρον όμως και άλλα στοιχεία γιά νά αποδειχθεί ή άλήθεια.

Έν πρώτοις, είνε ποτέ δυνατόν νά πιστευθή κανείς ότι μία νέα γυναίκα, ώρσία, δέν προκάλεσε ποτέ ύπόνοια σέ μία Αόλη τόσο άσπρη, όπου ζούσαν μονάχα άνδρες; Κι' έπειτα, δέν άφοδίστηκε ποτέ, όπτε ν' ανακαλύψη ο γιωτός του Βατικανού τό φύλο της; Έπειτα πός μότρησε νά κρηγή την εγκυμοσύνη της, αφού μάλιστα είνε γνωστό, ότι στις τελευταίες του Πάπα, όπως και τους δεκαούς μιας Έπισκόπου και Πατριάρχη, τους ντύνον οι κληρικοί δημοσία και έπίσημος;

Οι Πάπα, κατά την έποχή εκείνη, είχαν εισαγάγει στην Αόλη των τά Βιζαντινά ήθη, ήσαν περιτομημένοι από πολυαριθμούς άστυματικούς τον, οι όποιοι έμεναν άόμα και τη νύχτα ημητική φρασηά στό δοματιά τους, τους επέβλεπαν άόμα και στό ζήτημά τους και στό κοίμημά τους και ενγόρσαν κάθε πράξι τους.

Έπειτα, μία γυναίκα τόσο ξένη, όπως την παρουσιάζουν οι μυθολογοί της, δέν θα έβρισκε τρόπο ν' άπαλλάξη άπ' την εγκυμοσύνη, είτε με ιατρική επέμβαση, είτε καταφεύγοντας σ' ένα έξοχικό μοναστήρι ή παλάτι, όπου νά γεννησθε χωρίς νά την ιδή κανένας, παρά δύο—τρεις πιστοί κ' άφοσιωμένοι άνθρωποι της;

Καί τό σπουδαιότερο: Είνε δυνατόν οι καρδιάλιοι νά διαλέξουν

γιά Πάπα ένα πρόσωπο άγνωστο και νέο, ένα ξένο, ενώ είνε γνωστό πού οι κανγιάδες γινόντουσαν γιά την έλεγχή του άνοπάτου άρχοντος της καθολικής εκκλησίας; Άφού πάντοτε ο Πάπας εκλέγεται μεταξύ των καρδιάλιων, πός λοιπόν αυτή τη φορά διάλεξαν γιά Πάπα ένα νεώτατο άγνωστο ξένο;

Παραμύθι έπίσης είνε και τό ότι από την έποχή αυτή δίδην, όταν διαλεγόταν κανείς Πάπας, τον έβάζαν νά καθήση σέ μία πολυθρόνα τρίπια στη μέση και ένας καρδιάλιος εξέταζε άπ' την τρίπια εκείνη άν πράγματι ο εκλεγείς είχε... τό στοιχείο πού άπατούνται σ' έναν άνθρωπο γιά νά είνε άνδρας. Το έπίσημο Τυπικό της τελευταίας της εκλογής του Πάπα, τό όποιο είνε άρχαίοτατο, λέει ότι πράγματι ο Πάπας, όταν εκλεγέτο κ' έκανε την πρώτη του λειτουργία, εκιάθητο σέ μία τρίπια πολυθρόνα, ή οποία έσημαινε ότι δέν έπρεπε νά λησμονή ότι, μολονότι εξέλέγη άντιπροσώπος του Θεού επί της γής, έν τοιούτο δέν ήταν θεός, άλλ' είχε όλα τά ελαττώματα και όλες τις φυσικές ανάγκες του κοινού άνθρώπου.

Κατά τό διάστημα ιστορικό Μαιμυγιόν, τό έθιμο της έγχαταστάσεως του νέου Πάπα στον τρίπιο θρόνο, έφηρμώθη γιά πρώτη φορά έναν αιώνα πριν άπ' την έποχή πού ή παραδόση παραδέχεται την ύπαρξη της Πάπισσης 'Ιωάννας.

Σχετικώς μάλιστα, πρέπει νά ξέρον οι άναγνώστης μας, ότι την έποχή εκείνη και άόμα πολύ άργότερα, μόλις πού έκατό χρόνον, συνήθιζαν στην Εδώση οι πλούσιοι ν' ανακουφίζονται καθισμένοι σέ πολυθρόνες τρίπιας, κάτω άπ' τις όποιες έπολυθετείτο τό άπαράιτητο άγγελο. Στά διάφορα μάλιστα Μουσεία της Εδώσης σώζονται άόμα τέτοια... καθίσματα.

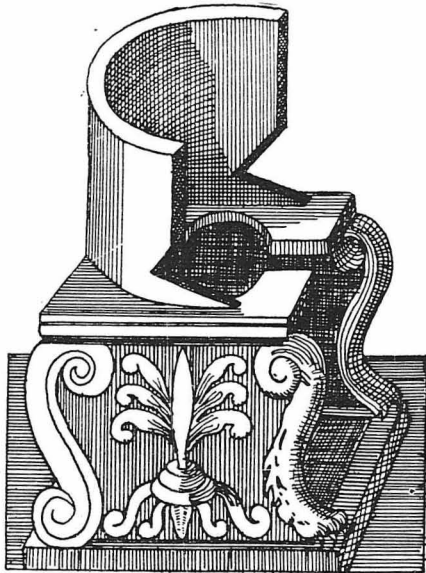
Μιά άπ' τις τρίπιας αυτές πολυθρόνες σώζεται στό Μουσείο του Λούβρου. Μιά άλλη βρίσκεται στό Μουσείο του Βατικανού. Είνε από κόκκινο μάρμαρο, προέχεται δέ από τά αρχαία ρωμαϊκά λουτρά του Κοκκιστιανού.

Πώς λοιπόν δέμοιουργήθη ο μύθος της Πάπισσης 'Ιωάννας; Δεδομένο ότι ιστορικώς αποδεικνύεται φεύτικως, πός ελάστρησε ίσους αιώνες άργότερα;

Την ατία πρέπει νά την άναζητήσουμε στους θρησκευτικούς κανγιάδες πού γεννήθηκαν από τό εκκλησιαστικό σχίσμα της Δύσεως. Όταν οι διαμαρτυρημένοι χωρίστησαν άπ' την καθολική εκκλησία, άρχισε ένας πόλεμος άγρυς, έξοντοιαός, μεταξύ των. Οι διαμαρτυρημένοι κατηγορούσαν την καθολική εκκλησία ως διεφθαρμένη και τους Πάπα, κληρικούς και καρδιολογούς ως ενφύλους, παραδομένους στις ήδονες άπολαύσεως, στη φιλογοημία, στην έξαρχείωση. Χιλιάδες βιβλία τυποήθηκαν την έποχή εκείνη, γεμάτα σκάνδαλα, κατά τό μύλλον και ήσαν άληθινά. Ένα άπ' αυτά δέ, είνε και ο μύθος της Πάπισσης 'Ιωάννας.

Μήπως και οι καθολικοί, γιά νά προάξουν τό Πατριαρχειό μας και νά ταπεινώσουν την 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία, δέν έφαρμολογούσαν και θηλικό Πατριάρχη της Κοκκιστιανούπολεως, όπως θα ίδουμε σέ άλλο ιστορικό σημείωμα μας; Άλλ' όπως παραμύθι ήταν ή ιστορία του δικού μας θηλικού Πατριάρχη, έτσι παραμύθι έπίσης είνε και ή ιστορία της Πάπισσης 'Ιωάννας.

Σήμερα ή ιστορική έρευνα, πού δέν άρκείται πεία σέ παραδόσεις, άλλά γινέει δοκονομείντα, γκρέμισε τό φεύτικο αυτό οικοδόμημα

Η περιήρημη τρίπια πολυθρόνα, επί της οποίας καθόντουσαν οι Πάπα κατά την έπσει τους). (Σχέδιο από έθελίο της έποχής)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΛΑΠΕΪΡΑΝΤ

Βίκτωρ Λαπεϊράντ, βότερα από τριάντα πέντε χρόνια υπηρεσίας, έπληρε τη σύνταξί του. 'Η χωριέρα του ήπιζε παραδειγματική. Έφτασε εξαπίως το ζηλευτό βαθμό του ηρωιστάχου κ' βότερα, όταν πέρασαν τα χρόνια, άποτραβήχτηκε άπ' τον κόσμο κ' έζωσε ανάμεσα στη γάτα του και στην οικονόμο του, που τον έμάλλωνε και του έκαγε συχνά τη σούπα. Τόν έλεγαν ψυχρό, έγωιστή, άναίσθητο στις χαρές, άπως και στις λύπες της άνθροπότητας. Κι ό-μοιος ό Λαπεϊράντ είχε τό ρωμαντζό του...

Ό Βίκτωρ έσκαψε μελαγχολικά τό κεφάλι του κ' άσέ-πτεται τό περασμένα. 'Η μισή του Άννα θά ήταν τώρα δέκα ένένα χρονών.

—Έτί όμορφη που ήχθη γίνη ε ψευθύσει ό Βίκτωρ και σημείωσε με προσοχή την ήμερα και την ώρα που θά γινόταν ό γάμος. Κι όταν έφτασε ή μέρα αυτή, Ξεκίνησε μ' άργό και θλιμμένο βήμα για τό ναό του Άγιου Αδωνάστου, όπου θά έγένετο ή έροτελεσία. Στάθηκε άπέναντι στην εκκλησία και περίμενε, μά όταν έφτασαν τ' άμάξια, φοβήθηκε κ' έφυγε σαν κλέφτης.

Έπέρασαν άροστά χρόνια άκόμα. Ό Βίκτωρ γερούσε κ' έπροβιβαζόταν στην υπηρεσία του. Κάθε μέρα, άνοίγοντας την έρμηρείδα του, έβρισκε μά ματιά στην κοσμική κίτρη. 'Η βαρώνη Άννα ντε Ροκεφέιγ, ήταν πάλι κοσμική χωρία και μπορούσε έτσι να την παρακοιτάη στην κοσμική της ζωή και στις διασεδάσεις της. Έμαθε μ' αυτόν τον τρόπο, ότι ή Άννα είχεχαε στα φράβ-ο-κλόα, ότι είχε έναν σύζυγο στην Τουαίνη, ότι περούσε τους χαμιώνες της στην Κουάη Άστη. Έμαθε άκόμα ότι είχε άποχτήσει δύο παιδιά, τό Ρολάνδο και τη Σμιόνη κ' ότι τό γιού της είχε κάμει τελευταία ένα ταξείδιο στις άκτές της 'Ιρλανδίας. Κατ' αυτό τον τρόπο, ό Βίκτωρ πληροφορούτανε. Νόμιζε πως ζη κοντά στη γυναίκα που έλά-τρωνε...

Ένα πρωί, άνοίγοντας την έρμηρείδα του, άφησε μά κορυφή χωρίς. Είχε διαβάσει :

—'Η βαρώνη ντε Ροκεφέιγ, Πρόεδρος του Συλλόγου ύπερ της προστασίας των μικρών προσφύγων του Ταργενουά, θά είχε εν- γνώμων για όλες τις προσφορές που θά της κάμουν, ύπερ των μικρών προστατευόμενων της.

Άπό τη στιγμή αυτή ό Βίκτωρ δέν μπόρεσε να ήσυχάση. Μιά έμμονη ιδέα τον βασάνιζε : Γιατί να μη φέρη ό ίδιος στη βαρώνη την ταπεινή του προσφορά για τους μαρούς πρόσφυγας ; 'Ησαν γένοι τάρα κ' οι δύο κ' ή συνάντησή τους δέν θά είχε καμιά κακή συνέπεια. Θά γνωρίζοντανε βέβαια, θά θιγότανε από τα παλιά και μά σκεπάζοντανε γλυκιά και μελαγχολική θά τους συνέδεσε...

Ό Βίκτωρ έδίστασε δύο μέρες άκόμα. Την τρίτη μέρα φόρεσε την καλύτερη του ροδιτζότα, μά χωνούργια γραβάτα και πήγε να έπισκεφτή τη βαρώνη που κατοικούσε σ' ένα πολυτελές μέγαρο, στα 'Ηλύσια Πεδία.

Ένας ύπαιθρος τον έμπασε σ' ένα πλούσιο σαλόνι. Έπει περίμενε λίγα λεπτά. 'Εξάμα μά πόρτα άνοίξε. Μία κυρία παρουσιάστηκε μπρος του. 'Ησαν εκείνη !...

Τά χρονά, όλοξάνθη μαλλιά της, ήσαν πάλι γριζα, μά τό μάτια της διετηροίντο ζορηά και γεμάτα γλάνια.

—Κυρία, είτε ό Βίκτωρ, μου έπα- τρέψετε ;

Και δειλός, άπως την πρώτη μέρα του παιχνιδιού τους, έδωσε στη βαρώνη, κλεισμένα σ' ένα φάκελλο, είκοσι φράγκα.

—Σάς εύχαριστώ, κύριε, είτε ή άρχοντίσσια και τομίστηρε να τον συ- νδεάη ως την πόρτα. Ό Βίκτωρ κατέβαλε τότε μεγάλη προσπάθεια και ψεύθηκε :

—Είμαι ό Βίκτωρ Λαπεϊράντ ! 'Η βαρώνη χαμογέλασε και μισό- κλεισε τά μάτια. Φαινόταν σαν να προ- σπαθούσε να θυμηθ' τ' όνομα αυτό, αυ- τόν τον άνθροπο, μά δέν τό κατάθωνε. Ό Βίκτωρ τό κατάλαβε και δέν επέ- μινε.

Χαρότηςσε μ' επισιμότητα κ' έφυγε άπογοητευμένος. Τράβηξε προς τον κη- πο του Λουξεμβούργου, κάθισε λιπημέ- νος πάνω στη γλάνη, εκεί πούταζε άλλο- τε μαζί με τη μισή Άννα και τά μά- τια του γέμουν δάκρυα...

ΤΙ ΕΤΡΩΓΑΝ ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΣΤΑ 1870

Κατά την περίφημη πολιορκία των Παρισίων στα 1870 ήπιχε τόση έλ- λειψς τροφίμων στην πόλη, ώστε αναφέ- ρεται ότι δύο χοίροι πουλήθηκαν άντι 1.200 φράγκων, τρείς τράσανδο άντι 1.200 φράγκων, ένας φρασάδς άντι 50 φράγκων, δύο γραιψίλες άντι 5.000 φράγκων και δύο έλέφαντες (του Ζου- λογκου Κήπου έννοείται) άντι 27.000 φράγκων.

Ένα ρωμαντζό πολύ πεζό και πολύ άπλό, τό οποίο όμως για τίποτα στον κόσμο ό γέροο υπάλληλος δέν θά δεχόταν να τό φανερώσει. Τό ρωμαντζό του αυτό άρχισε από την μαζουρή έ- ποχή που ό Βίκτωρ Λαπεϊράντ φορούσε ένα σκοινιά ναυτικό με κορ- δέλλα και με χρυσά γράμματα. 'Η μητέρα του, μά καλή κοικοκοφά, τον έπήγανυ να πούη στις ταράτσες του Λουξεμβούργου. Έκει έβρισκε ή Άλλα παιδιά, πλουσιότερα άπ' αυτόν, άν έβρινε άπ' τά σοίχα τους. Μέσα σ' αυτά τά παιδιά ό Βίκτωρ Ξεχώρισε ένα όμοιο κορι- τσίνα, που ή ξανθές μοιούλες του Ξεζίνονταν έλάνο στον ζωνητό γυαλά του σαν χρυσάφι. Ένα άπόγευμα τό κοριτσάκι αυτό τον ήφερε άπ' τό χέρι και τον παρακάλεσε να λάη μέρος στό παιχνίδι.

—Πώς λέγεται ; τον φώτισε.

—Βίκτωρ Λαπεϊράντ, άποχρίθηκε δειλά αυτός.

Τό κοριτσάκι σούφωσε τά χείλη του και είτε :

—Έγώ λέγομαι Άννα ντε Μοπερατού.

Έτσι γνωστράν και παίξανε μαζί μαζύ. Μιά φορά μάλιστα που ή Άννα είχε Ξεγράσει να πάη τό κολλάσιο της μαζί της, ό Βίκτωρ της πρόφερε τη μισή του σοκολάτα και τό κοριτσάκι την δέχτηκε εύχαριστός.

Ό Βίκτωρ άγαπούσε τη μισή του φίλη τρυφερά, χωρίς όμως να τομιά να της τό πη. Εκείνη δέν καταλάβαινε τίποτα. 'Ησαν ζορηή, χωρισμένη, κ' έπιστούσε πάντα γύρω του, σαν πεταλούδα. "Όταν έ- φτασε τό κολαζαρι, πήγε με τους γονείς της σέ κάποια μαζουρή ά- κοροθαλασσία. Ύποσχέθηκε στο μαζού της φίλο να τό φέρη χογγυλίνα, μά ούτε εκείνο τό φινιόσπορο, ούτε την έσοχημένη άνοιξη δέν την Ξα- ναυτέδ ό Βίκτωρ. Νόμιζε πως ή άραχημένη του Άννα είχε πεθάνει, κ' έλειψήθηκε πολύ.

Μερικά χρόνια άργότερα όμως, ή καρδιά του χτύπησε μά μέρα δινάτα, όταν, Ξεδιπλώνοντας την έρμηρείδα του, διάβασε στην κοσμική κίτρη τό έξής :

—'Αναγγέλλονται οι γάμοι της δε- σποινίδος Άνας ντε Μοπερατού, με τον βαρώνο 'Ιωάννη ντε Ροκεφέιγ.

της σκορανατίας. 'Η Πάπσσα 'Ιωάννα δέν ήπιχε ποτέ στην πραγματικότητα. Είνε ένα δημοφύρημα μίσους. Στο βά-θος όμως του παρανοητού αυτού ύπό- φρα, κατά τους κριτικούς της ιστορίας, ένα μέρος άληθείας, που τό έξεμεταλ- λειθήσαν οι δημοσιογγοί του μύθου της Παπιάσης 'Ιωάννας.

Πράγματι, ό Πάππας 'Ιωάννης δι- οδεκταός, ό οποίος έζησε και ήταν στον θρόνο άρχιδός στην περίοδο που λέγε- ται ότι έζησε ή Πάπσσα, ήταν ένας τίπος γλεντζέ και εκδότης άνθροπο. Χάρις στη δυνάμη του πατέρα του, ανέ- βηκε νέος στον Παπικό θρόνο και βασι- ζόμενος στην πατριική του δυνάμη, δέν έδυσκολεύτηρε ν' άποκτήη διάφορες φιλενάδες. Μιά άπ' αυτές, που λεγόταν 'Ιωάννα, είχε μεγάλη έπιρροή έναντι στον Πάπα, σέ τέτοιο βαθμό, ώστε να την λέη ό λαός εη Πάπλισσα. Αυτό τό παρατσούλι έξεμεταλλεύθησαν διάφο- ροι συγγραφείς, άμαθεές στην άρχη, για να δημοιογήσουν τό μύθο, ό οποίος άρ- γότερα, όταν άρχισαν οι ναυγάδες με- ταξύ καθολικών και διαμαρτυρούμενων, έδωσε όπλα στους τελευταίους για να κατηγορήσουν την καθολική εκκλησία.

Κι έτσι διαλύεται τό παρανοητό της Παπιάσης 'Ιωάννας μπροςτά στον ήλιο της ιστορίας έρευνής.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Χαρότηςσε μ' επισιμότητα κ' έφυγε άπογοητευμένος.